

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce P.J.**, bytem..., *zastoupeného JUDr. Jaroslavem Bártou, advokátem, se sídlem Plzeň, nám. T.G.Masaryka 25*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. listopadu 2011, čj. DSH/12524/11,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

P.J., (dále jen „žalobce“) byl rozhodnutím Městského úřadu Rokycany, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“) ze dne 29.8.2011, č.j.: 3131/OD/11 (dále jen „rozhodnutí městského úřadu“), uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pro porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že „dne 8.3.2011 kolem 00.20 hod řídil, přestože není držitelem řidičského oprávnění příslušné skupiny, motorové vozidlo tov. zn. Renault Laguna, r.z..., po pozemní komunikaci v obci Rokycany, ul. Pivovarská, ve směru jízdy od ul. Pražská. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 35.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců od právní moci rozhodnutí a stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 15.11.2011 č.j.: DSH/12524/11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl a předmětné rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení obou výše označených rozhodnutí žalovaného, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a rozhodnutí o nákladech řízení.

V žalobě tvrdil, že napadeným rozhodnutím, stejně tak jako rozhodnutím městského úřadu, byla porušena jedna ze základních zásad správního řízení, a to zásada materiální pravdy. Správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a je povinen umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Žalobce především namítá vadné hodnocení důkazů správním orgánem, kdy za důkazní situace, při které stojí proti sobě výpověď žalobce a dvou svědků a výpověď dalších dvou svědků, policistů, bez dalšího označil za věrohodné a pravdivé výpovědi policistů a bezdůvodně zpochybnil věrohodnost výpovědi svědků, kteří potvrdili obhajobu žalobce. Rozpory ve výpovědi policistů a rozpor jejich výpovědi s obsahem úředního záznamu vyložil žalovaný jako bezvýznamné a doplnil je vlastní úvahou. Naopak rozpory ve výpovědi svědků S. a S. jsou podle žalovaného takového rázu, že zakládají jejich nevěrohodnost.

Takový postup městského úřadu i žalovaného je v rozporu se základními zásadami správního řízení, zejména se zásadou materiální pravdy.

Závěr žalovaného, že policisté měli s vozidlem žalobcem nepřetržitý vizuální kontakt, odporuje úřednímu záznamu zpracovanému bezprostředně po události, kde se uvádí, že vozidlo obviněného jelo ze směru od kruhového objezdu. Z tohoto pohledu je významný i rozpor ve výpovědích policistů, kdy jeden z policistů uvádí, že se otáčeli u benzínové stanice, druhý že stáli u benzínové stanice. Z toho logicky vyplývá otázka, jaký čas potřebovali policisté, aby vyjeli za údajným vozidlem, zda toto vozidlo dojeli a na jakou vzdálenost a jak se celá situace vyvíjela na kruhovém objezdu. Námitka žalovaného, proč by policisté na žalobci požadovali doklady k vozidlu, kdyby neřídil, je vysvětlena údajem žalobce o tom, že v době kontroly seděl na místě řidiče. Ve vozidle seděli uvedení svědci, kteří shodně potvrdili, že vozidlo na tomto místě bylo zaparkováno již odpoledne, u vozidla se sešli po návratu z restaurace a ve vozidle čekali na odvoz. Žalobce rovněž uvádí, že nic nebránilo městskému úřadu doplnit dokazování o navržené důkazy. I žalovaný označil doplnění dokazování za nadbytečné.

Žalovaný v písemném stanovisku označil žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

Konstatoval, že se žalobní námitky značně překrývají s námitkami odvolacími, ke kterým se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil v napadeném rozhodnutí, na něž v plném rozsahu odkazuje. Námitky, že došlo k nesprávnému hodnocení důkazů a zjištění skutkového stavu věci, o němž zůstaly pochybnosti, nemají dle žalovaného na základě vlastního

posouzení a posouzení městského úřadu oporu v provedeném dokazování a spisové materii. Tvrzení žalobce tak považuje žalovaný za účelové (s cílem vyvinut se ze zavinění přestupku) a výpovědi svědků, kteří potvrzují jeho obhajobu (p. S. a p. S.) za omezeně důkazně použitelné. Městský úřad v rozhodnutí plně rozvinul své správní úvahy, závěry dokazování a hodnocení důkazů řádně odůvodnil a s jeho hodnocením se žalovaný ztotožnil.

Ohledně námítky, že městským úřadem nebyly provedeny navržené důkazy, žalovaný odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí, ve kterém se k tomuto vyčerpávajícím způsobem vyjádřil. Výskyt manželky p. S. v místě přestupku je více než sporný, a to z důvodu tvrzení, že původně měl žalobce a osádku vozidla odvézt kolega žalobce a následně manželku zmínit pouze svědek, nikoliv žalobce. K osobě manželky p. S. a ani k údajnému kolegovi nesdělil žalobce žádné nacionále. Žalovaný má za to, že městský úřad postupoval v intencích ust. §§ 3, 51 odst. 1 a 52, věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s.ř.s.*“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že dne 31.3.2011 obdržel městský úřad od Policie ČR oznámení přestupku s tím, že je žalobce podezřelý z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o přestupcích porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu.

Přípisem ze 4.4.2011 městský úřad žalobci oznámil zahájení přestupkového jednání a předvolal jej k ústnímu jednání.

Při ústním jednání dne 5.5.2011 žalobce uvedl, že byl kontrolován hlídkou Policie ČR, ale není pravdou, že by ho hlídka kontrolovala po zastavení vozidla, ve kterém seděl. V místě kontroly jeho vozidlo asi 30 minut stálo a teprve pak na místo přijela hlídka. Ve vozidle byli tři a čekali na dovoz kolegy, který je měl jako řidič odvézt domů. V době příjezdu hlídky měli otevřené dveře. Údaj policistů, že zastavili vozidlo v ul. Pivovarská, není pravdivý. Motorové vozidlo neřídil.

Při dalších ústních jednáních byli vyslechnuti jako svědci dne 23.5.2011 nstržm. M.R. a prap. P.B. a dne 27.6.2011 L.S. a M.S.

Po ústních jednáních žalobce k věci podal písemné vyjádření. V něm poukázal na rozpory ve výpovědích svědků R. a B. navzájem a na rozpory ve výpovědích těchto svědků oproti úřednímu záznamu pořízenému v den, kdy došlo k údajnému přestupku. Navrhoval postupovat podle zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného a řízení zastavit. K ověření věrohodnosti výpovědi svědků – policistů navrhl vyžádat zprávu od Policie ČR, zda dne 8.3.2011 skutečně bylo v pátrání vozidlo Renault Laguna.

Městský úřad vyhotovil dne 29.8.2011 rozhodnutí č.j. 3131/OD/11 s výrokem a sankcí uvedenými v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, které řádně odůvodnil.

Žalobce proti rozhodnutí městského úřadu podal odvolání obsahově obdobné písemnému vyjádření k věci (stejně jako žalobě), založené na problematizování hodnocení provedených důkazů. Dále žalobce namítal, že *„Pokud svědek S. uvedl, že měla řídit jeho manželka, na kterou čekali, měl správní orgán vyslechnout i manželku svědka, která by se po řádném poučení vyjádřila k projednávané události, popř. provedl další důkazy.“*

Rozhodnutím ze dne 15.11. 2011, č.j. DSH/12524/11 žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Výrok odůvodnil tím, že *„Odvolací správní orgán má na základě spisové dokumentace, provedeném dokazování, správních úvah prvoinstančního správního orgánu a svých za prokázané, že svým protiprávním jednáním odvolatel porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a tímto naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod č. 1 přestupkového zákona....“*. Napadené rozhodnutí dále podrobně odůvodnil.

Při ústním jednání žalobce setrval na žalobních bodech, rozhojnil původní argumentaci a přednesl i shodný petit jako v žalobě. Navrhl, aby soud provedl důkaz výsledkem svědkyně B.S., bytem..., k tomu, aby byl zjištěn úplně skutkový stav věci o tom, kdo měl vozidlo řídit a zda je správná výpověď policistů anebo výpověď žalobce a jeho spolucestujících. Konstatoval, že tato svědecká výpověď sice mohla být navržena již v průběhu přestupkového řízení, žalobce se však nedomníval, že rozpor mezi jeho tvrzením při ústním jednání 5.5.2011 a výpovědí svědka S. při posledním jednání bude mít tak zásadní význam pro posouzení celého skutku. Rovněž žalovaný v konečném návrhu se vyjadřoval shodně jako v písemném stanovisku k žalobě a navrhoval její zamítnutí.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o přestupcích.

Podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích *Přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.*

Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu *Řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81.*

V posuzovaném případě žalobce nezpochybňoval, že dne 8.3.2011 nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, nýbrž to, že uvedeného dne a na místě ve výroku rozhodnutí městského úřadu specifikovaném řídil motorové vozidlo tov. zn. Renault Laguna, r.z. ...

Žalobce konkrétně tvrdí, že správními orgány obou stupňů byla porušena zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, a to jednak tím, že vadně zhodnotily provedené důkazy, jednak tím, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Pokud by se prokázala správnost byť jen jednoho z žalobcových tvrzení, pak by bylo nutno takové pochybení kvalifikovat jako vadu řízení, která by s pravděpodobností hraničící jistotě mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud neshledal důvodnou **výtku, že správní orgán vadně hodnotil provedené důkazy.**

Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k hodnocení provedených důkazů uvedl, že „... s vyhodnocením důkazů provedených v přestupkovém řízení správním orgánem I. instance se zcela ztotožňuje. Správní orgán plně rozvinul své správní úvahy a závěry dokazování a hodnocení důkazů řádně odůvodnil. Rovněž uvedl, z jakého důvodu vzal ty které výpovědi za věrohodné či nevěrohodné. Odvolací správní orgán dodává, že policisté dne 8.3.2011 vykonávali hlídkovou činnost nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a pokud zjistili vozidlo, které považovali za vhodné zastavit a provést silniční kontrolu, byli oprávněni tak činit (viz zákonné oprávnění policistů). Pokud svědek nstržm. R. vypověděl (oproti svědkovi B.), že projížděli obcí Rokycany kolem čerpací stanice v Pražské ulici, kde se následně otočili a jeli zpět do centra obce (v době, kdy kolem jelo červené vozidlo Renault Laguna), neznamená to automaticky, že nemohli na chvíli u čerpací stanice zastavit. V základních rysech se výpovědi policistů shodují - že se vyskytovali v době zaregistrování vozidla Renault Laguna u čerpací stanice v Pražské ulici a následně za vozidlem Renault vyjeli a zastavili jej v Pivovarské ulici. Dále se policisté shodli v tom, že vozidlo zastavili za užití nápisu STOP a majáků. Se služebním vozidlem zastavili za vozidlem Renault. Řidičem služebního vozidla byl policista B. Oba po zastavení vozidel vystoupili a došli k vozidlu Renault. Rovněž se shodli v tom, že kromě řidiče byly ve vozidle další osoby – S. a S. Osoba řidiče (odvolatel) uvedla policistovi B. (který odvolatele vyzval k předložení dokladů), že doklady nemá a odvolatel policistovi nadiktoval své nacionále. Poté proběhla lustrace. Osádka vozidla byla požádána o prokázání své totožnosti, což oba – S. a S. učinili. K podání vysvětlení nebyli vyzváni, neboť jevíly známky ovlivnění alkoholickými nápoji. Na místě silniční kontroly policistům odvolatel nerozporoval to, že by neřídil. Rovněž se odvolatel takto nevyjádřil při podání vysvětlení - odmítl jej podat. V základních rysech a ve skutečnosti, že odvolatel řídil vozidlo Renault Laguna, s nímž měli policisté od zaregistrování do zastavení neustálý vizuální kontakt, se policisté naprosto shodují. Pokud odvolatel napadá drobné rozpory, nesouvisející se samotným protiprávním jednáním, pak je třeba podotknout, že od spáchání přestupku k době výsledku před správním orgánem uplynula doba cca 2 a půl měsíce a za tuto dobu policisté řešili další přestupky a vykonávali další silniční kontroly. Naproti tomu svědkové S. a S. se ztotožnili pouze v tom, že se sešli následně u vozidla Renault, které bylo zaparkované v Rokycanech a že se sešli p. S., S. a odvolatel. Vozidlo na daném místě zaparkoval předtím

svědek S. Svědek S. se pouze vyjádřil k tomu, že ten den jeli z Hrádku do Rokycan na pivo (všichni tři) a pak pokračovali do Borku do restaurace pěšky. S. šel se S. a kam šel odvolatel, neví. Pak se svědek vyjádřil, že požíval alkoholické nápoje a z večera si nic dalšího nepamatuje. Pouze to, že po něm policisté chtěli občanský průkaz. Naopak svědek S. uvedl, že přišel k vozidlu z Borku z restaurace (nehovoří o tom, že by šel se S.). Pak kouřil a sedl si do vozidla. Potom tam byl i S. a odvolatel a přijela hlídka policie. Ta chtěla po S. a S. občanský průkaz, po odvolateli všechny doklady od vozidla a následně s odvolatelem hlídka jednala. Tento svědek také potvrdil požívání alkoholických nápojů ve večerních hodinách. Svědek S. se shodnul s odvolatelem na tom, že ve vozidle byli tři a čekali na další osobu, která je odveze. Ovšem S. uvedl, že šlo o jeho manželku a odvolatel uvedl, že šlo o kolegu. Odvolací správní orgán podotýká, že policejní hlídka požaduje doklady potřebné k řízení a provozování motorového vozidla po řidiči vozidla. Pokud odvolatel tvrdí (a svědci potvrzují), že po svědcích chtěla hlídka pouze občanské průkazy a po odvolateli i doklady k vozidlu, je přinejmenším zvláštní, že by po osobě, která údajně neměla (dle tvrzení odvolatele a svědků) vůbec vozidlo řídit, chtěla hlídka doklady k vozidlu. Toto tvrzení nemá ovšem oporu ve svědeckých výpovědích policistů. Svědecká výpověď S. se pouze omezuje na dobu údajného příjezdu do Rokycan, odchod do Borku a požívání alkoholických nápojů a předložení občanského průkazu policistům. Toto lze hodnotit omezeně. Svědecká výpověď odvolatele a S. se neztotožňuje v osobě, která je měla z místa silniční kontroly odvézt. Pochybnosti o věrohodnosti této výpovědi má odvolací správní orgán také proto, že se diametrálně odlišuje od výpovědi policistů a také proto, že v době silniční kontroly jevil i svědek S. ovlivnění alkoholickými nápoji. Naproti tomu mají svědecké výpovědi policistů oporu i v obsahu podkladů (úř. záznamy o činnosti hlídky). Námitky, že došlo k nesprávnému hodnocení důkazů a zjištění skutkového stavu, o němž zůstaly pochybnosti, nemají dle odvolacího správního orgánu na základě vlastního posouzení a posouzení správního orgánu I. instance oporu v provedeném dokazování a spisové materii. Odvolací správní orgán je považuje za liché. Tvrzení odvolatele za účelové (dosažení zbavení se odpovědnosti za přestupek) a výpovědi svědků S. a S. za omezeně důkazně použitelné.“

Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84 (všechna cit. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž posuzoval typově obdobnou situaci, že „Existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.“

Podstatný obsah všech podkladů, z nichž správní orgány při rozhodování posuzované věci vycházely, je předestřen v prvostupňovém rozhodnutí. Koresponduje s obsahem správního spisu a skutková zjištění z jednotlivých důkazních prostředků učiněná nezpochybňuje ani sám žalobce. Hodnocení jednotlivých podkladů samostatně i ve vzájemné souvislosti provedl již správní orgán I. stupně a vtělil je do písemného vyhotovení svého rozhodnutí. Provedené hodnocení důkazů bezesbýtku akceptoval žalovaný a rozhojnil a do jisté míry zpřesnil argumentaci správního orgánu I. stupně. Vyšel z existence dvou proti sobě stojících skupin důkazních prostředků, a to výpovědi policistů na straně jedné a výpovědi žalobce a jeho spolucestujících na straně druhé. Poukázal na rozpory uvnitř jednotlivých skupin důkazních prostředků a zhodnotil jejich význam (první skupina viz poslední odstavec

na str.3 a první odstavec na str. 4 napadeného rozhodnutí, druhá skupina viz druhý odstavec shora na str. 4). Zcela logicky pak dovodil, z jakých důvodů uvěřil skutkové verzi děje předestírané policisty a naopak neakceptoval skutkovou verzi předkládanou žalobcem a jeho spolucestujícími.

Soud hodnocení důkazů provedené správními orgány v zásadě rovněž sdílí a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Za potřebné považuje dodat, že v posuzovaném případě stojí proti sobě dvě protichůdné skutkové verze.

První z nich je kompaktní, podložená skutkovými tvrzeními policistů a úředním záznamem. Také soud považuje za nepodstatné, zda hlídka se svým automobilem na benzínové čerpací stanici stála či se otáčela. Podstatné je, že policisté shodně vypověděli o objektu sledování (osobní automobil Renault Laguna), o místu, kde jej poprvé zaregistrovali (u čerpací stanice pohonných hmot na Pražské ul.), o směru, ze kterého osobní automobil jel (od Svojkovic, resp. Borku – stále stejný směr), o směru, kam pokračoval (přes kruhový objezd do Pivovarské ulice), o způsobu zastavení vozidla (výstražné světelné znamení „maják“ a světelný nápis „Stop“), o reakci řidiče na signál, aby zastavil (vozidlo reagovalo ihned), **o tom, kdo vozidlo řídil** (žalobce), o další osádce vozidla a jejím stavu (dva spolujezdci po požití alkoholu), o tom, který z policistů vlastní kontrolu prováděl (prap. B.), o tom, jaká zjištění byla učiněna (žalobce je vlastníkem osobního automobilu a je vybodovaný) atd. S žalobcem nelze souhlasit, pokud namítá rozpor mezi úředním záznamem a výpověďmi policistů stran směru, ze kterého vozidlo řízené žalobcem přijíždělo. Tvrzení policistů naopak s obsahem úředního záznamu ze dne 8.3.2011 korespondují, neboť jak z výpovědi policistů, tak z úředního záznamu se podává, že trasa vozidla žalobce a policistů probíhala v Rokycanech po Pražské ul. na kruhový objezd, z něhož vozidla vyjela na ul. Pivovarskou, kde policisté žalobcem řízené vozidlo zastavili a podrobili kontrole.

Naproti tomu za kompaktní nelze označit druhou skupinu důkazů. Žalobce vypověděl, že není pravdivý údaj, že hlídka zastavila jeho vozidlo a pak je kontrolovala, jelikož **„V místě kontroly mé vozidlo asi 30 minut stálo a teprve pak na místo přijela hlídka Policie ČR.“** Svědek S. naproti tomu uvedl, že **„Vozidlo bylo cca 100 před semaforem v ulici vedoucí na Hrádek. Vozidlo jsem tam zaparkoval já. Já jsem vozidlo zaparkoval na tomto místě odpoledne téhož dne. Sedl jsem si do vozidla....Pak přijela Policie ČR a tato nás kontrolovala.“** Svědek S. potvrdil částečně verzi svědka S. v rozsahu dopravení žalobcova vozidla do Rokycan a jeho zaparkování v Pivovarské ul., když uvedl, že ten den **„...jeli z Hrádku na pivo...Vozidlo řídil pan S. Vozidlo jsme nechali v Rokycanech bývalého ČSAD v Pivovarské ulici...“**. Nutno však v té souvislosti zdůraznit, že vozidlo žalobce mělo být kontrolováno hlídkou dne 8.3.2011 v 00:20 hod, takže při zaparkování vozidla odpoledne (tj. 7.3.2011) se na místě kontroly nemohlo nacházet 30 minut. Oba svědci se tudíž dostali do nikoliv nevýznamného rozporu s výpovědí žalobce. Další zásadní rozpor nevysvětlitelný „jen různým slovním vyjádřením stejné skutečnosti“ spočívá v označení důvodu, pro který na místě kontroly měly všichni čekat. Podle žalobce **„Ve vozidle jsme byli tři, čekali jsme na dovoz kolegy, který nás měl jako řidič odvézt domů.“** Svědek S. na dotaz, na co u vozidla čekali, odpověděl : **„Čekali jsme ještě na moji manželku.“** Dlužno doplnit, že výsledku svědka

byl přítomen jak žalobce, tak jeho zástupce, přičemž žádný z nich svědkovi nekladl doplňující otázky. Žalovaný z této odpovědi nesprávně a neopodstatněně dovodil, že „*Svěddecká výpověď odvolatele a S. se neztotožňuje v osobě, která je měla z místa silniční kontroly odvézt.*“, pakliže odvoz společnosti manželkou (ani jinou osobou) svědek S. vůbec nezmiňoval. Svědek S. pak ve své výpovědi vůbec netvrdil, že by žalobce a jeho společníky měla z Rokycan nějaká osoba odvézt. Otázku v tomto smyslu v rámci svědecké výpovědi svědkovi nepoložili ani přítomní žalobce a jeho zástupce.

V průběhu přestupkového řízení (ani v žalobě) žalobce netvrdil jakoukoliv věcnou či osobní zainteresovanost policistů. Výpovědi policistů se v základních rysech shodovaly. Výše zmíněné a co do významu nikoliv nepodstatné rozpory ve výpovědích žalobce a svědků ve spojení s nikoliv zanedbatelným ovlivněním svědků alkoholickými nápoji (zejména v případě svědka S.) pak nutně logicky vyústily v závěr, že výpovědi policistů jsou na rozdíl od svědků S. a S. věrohodné. V kontextu uvedeného ve spojení s vývojem žalobcovy obrany (výpověď: společnost měl odvézt jako řidič kolega; bez dotazu při výpovědi svědka S.; v písemném stanovisku k podkladům rozhodnutí absentuje obrana spočívající v tvrzení, že společnost měla odvézt manželka svědka S. a návrh na její slyšení jako svědkyně; zkreslené tvrzení v odvolání „*Pokud svědek S. uvedl, že měla řídit jeho manželka...*“ bez důkazního návrhu na její slyšení) pak žalovaný zcela logicky kvalifikoval žalobcova tvrzení jako účelová.

Soud odmítl rovněž výtku, že **nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci** a že správním orgánům obou stupňů nebránilo nic v tom, aby doplnily dokazování o žalobcem navržené důkazy.

Podle § 50 odst. 2 věty první správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán*. Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „*K tomu, že nebyla vyslechnuta manželka p. S., odvolací správní orgán uvádí, že tato osoba je rozporná, neboť původně měl odvolatele a osádku vozidla odvézt kolega odvolatele a následně manželku p. S. zmínil pouze svědek, nikoli odvolatel jakožto účastník řízení, který tak může činit dle ust. § 73 odst. 2 přestupkového zákona, nikoli svědek. Nutno uvést, že k osobě manželky p. S. nesdělil odvolatel žádné nacionále, ani k údajnému kolegovi. A toto není pochybením správního orgánu I. instance. Tento ve věci vyslechl celkem čtyři svědky - zakročující policisty a z podkladů známé svědky – S. a S. Dle odvolacího správního orgánu postupoval prvostupňový správní orgán v intencích ust. § 3, ust. § 51 odst. 1 a ust. § 52 (druhá věta) správního řádu. Odvolací správní orgán se neztotožňuje se závěrečným návrhem odvolatele, k tomu neshledal zákonné důvody.*“

Žalobce v žalobě nekonkretizuje, které důkazy jím navrhované správní orgány neprovedly. Soud proto mohl ustat na tom, že žalobní bod je neúplný a tudíž neprojednatelný. Jen na okraj však dodává, že z obsahu správního spisu vyplývá, že v podání ze dne 29.6.2011, ve kterém se vyjadřoval k dosud provedeným důkazům, žalobce navrhoval, aby k ověření věrohodnosti výpovědi svědků - policistů, správní orgán I. stupně vyžádal zprávu

od Policie ČR, zda skutečně dne 8.3.2011 bylo v pátrání vozidlo Renault Laguna. V odvolání výslovně proti neprovedení předchozího navrženého důkazu nebrojil a explicitně nečinil další důkazní návrhy. „Pouze“ namítal, že správní orgán I. stupně měl s ohledem na znění § 3 správního řádu a na výpověď svědka S. vyslechnout manželku uvedeného svědka, na kterou čekali a která měla řídit automobil. Odpovědnost za to, že bude zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, a že budou v přestupkovém řízení, které je řízením, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, nese správní orgán (§3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Pokud by tedy výpověď p. S. v procesní pozici svědka byla objektivně způsobilá objasnit okolnosti důležité pro posouzení věci, bylo by povinností správního orgánu výslech svědkyně provést, i když její výslech žalobce nenavrhoval a nesdělil žádné její nacionále. Sám žalobce však stran osoby, která měla společnost odvézt, vypovídal jinak a p. S. vůbec nezmiňoval, což samo o sobě evokovalo účelovost argumentace a způsobovalo, slovy žalovaného, rozpornost této osoby. Podstatné však je, že ani svědek S., který jako jediný učinil o p. S. v průběhu přestupkového řízení zmínku, netvrdil, že právě ona měla řídit žalobcovo vozidlo.

Důkaznímu návrhu učiněnému žalobcem u ústního jednání na výslech B.S. pak soud nevyhověl, jelikož je vázán skutkovým stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí soudu a jelikož ze shora popsanych důvodů považuje důkazní návrh za účelový a nadbytečný, který by skutkový stav nemohl zvrátit. Ze svědeckých výpovědí obou policistů, o jejichž hodnověrnosti soud nemá žádné pochyby, totiž vyplývá, že žalobce jako řidič byl kontrolován poté, co jeho vozidlo zastavila hlídka Policie ČR.

V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nebyla porušena zásada materiální pravdy, protože hodnocení provedených důkazů bylo zcela legální a logické a v provedeném řízení byly zjištěny všechny rozhodné okolnosti nezbytné pro posouzení žalobcova jednání z pohledu přestupkového zákona, a to tak, že o stavu věci nejsou žádné důvodné pochybnosti. Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 10. června 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová